

//Για τις παλιές και νέες συνταγές εθνικών συστρατεύσεων//

ΤΟΤΕ...(μια βαλκανική ιστορία που επαναλαμβάνεται...)

Και να σου πάλι η μάχη μέχρις εσχάτων για το κοπιράιτ ενός ονόματος. Ενός ονόματος μιας γεωγραφικής περιοχής που όποιος προσπαθήσει να της αποδώσει διαμέσου ιστορικών αφηγήσεων «καθαρόαιμα» χαρακτηριστικά μάλλον είναι είτε ένας κοινός τσαρλατάνος είτε ένας πατενταρισμένος εθνικιστής. Το σύνθημα είναι ότι αυτά τα δύο ταυτίζονται, αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία.

Μιλάμε για μια «ελληνική Μακεδονία» που χάνεται στα βάθη της αιωνιότητας ως τον στρατηγό Μεγαλέξανδρο, ο οποίος ένωθε βέβαια τόσο Έλλην στην καταγωγή, ώστε πριν ξεκινήσει την αιμοδιψή του εκστρατεία στην παρακμασμένη στρατιωτικά και κοινωνικά τότε Ανατολή, έπρεπε να καθυποτάξει όλους τους υπόλοιπους πληθυσμούς στην επικράτεια που σήμερα ονομάζεται Ελλάδα (Αθήνα, Θήβα κτλ) για να έχει εξασφαλισμένα τα νώτα του. Μιλάμε για έναν «ένδοξο πολιτισμό» ο οποίος δεν έχει να επιδείξει τίποτα άλλο από μια συνεχή στρατιωτική επέκταση, αιματηρές μάχες και σφαγές που μόνο οι Βίκινγκς θα ζήλευαν. Μιλάμε για μια «καθαρόαιμη» περιοχή όπου, όταν μετά τους βαλκανικούς πολέμους στην αρχές του 20ού αιώνα και τη διάλυση των τότε αυτοκρατοριών κατατεμαχίστηκε και ενσωματώθηκε σε επιμέρους έθνη-κράτη (Ελλάδα, Βουλγαρία και αργότερα Γιουγκοσλαβία), οι πληθυσμοί έπρεπε να υποστούν είτε διωγμούς και εσωτερικές μεταναστεύσεις (όπως η μακεδονική κοινότητα στην Ελλάδα), είτε συνεχή εθνική πλύση εγκεφάλου για το πού τελικά ανήκουν (όπως στην περίπτωση των μικτών πληθυσμών σε Γιουγκοσλαβία και Βουλγαρία). Γιατί ακριβώς αυτό το ανακάτεμα των πληθυσμών, σε αυτό το μικρό κομμάτι γεωγραφίας, δεν βόλεψε τους εκατέρωθεν εθνικισμούς.

Στα Βαλκάνια, κάθε έθνος-κράτος παρήγαγε τους κατάλληλους εθνικούς μύθους στην προσπάθεια εθνικής ομογενοποίησης του πληθυσμού του. Η διαδικασία αυτή δεν είχε μόνο παραμυθάκια για ένδοξους προγόνους και ιστορικές συνέχειες αίματος μέσα στους αιώνες. Περιελάμβανε εξίσου σειρά γενοκτονιών, εκτοπισμών, αποκλεισμών και βίαιων ενσωματώσεων. Στην περίπτωση δε της Ελλάδας, η πληθυσμιακή σύνθεση της Μακεδονίας άλλαξε πολύ πρόσφατα (αρχές και μέσα του 20ού αιώνα), κυρίως με την εγκατάσταση Ποντίων και Μικρασιατών προσφύγων. Ωστόσο, οι ομιλούντες τη μακεδονική γλώσσα πληθυσμοί (ένα κράμα κυρίως σλάβικων με ελληνικά και τούρκικα) βρίσκονται σε αυτά τα μέρη εδώ και 15 αιώνες τουλάχιστον. Άρα τους πιάνει το ενοικιστάσιο, ό,τι κι αν λένε οι εκατέρωθεν ιδιοκτήτες της ιστορίας...

Στις αρχές της δεκαετίας του '90, η κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ κυριαρχίας (υπαρκτός σοσιαλισμός) κι ο διαμελισμός του γιουγκοσλαβικού κράτους (αποτέλεσμα εθνικιστικών φαντασιώσεων, που υποδαυλίστηκαν από την ΕΕ και τις ΗΠΑ προς όφελος των δικών τους συμφερόντων), οδήγησαν στη δημιουργία ενός μικρού κράτους στα βόρεια της ελληνικής επικράτειας, το οποίο επιδίωξε να διατηρήσει το όνομα που είχε σε όλη την μεταπολεμική περίοδο ως τμήμα της ομόσπονδης Γιουγκοσλαβίας, δηλαδή ως «Δημοκρατία της Μακεδονίας». Η επιλογή

του αυτή είχε πάλι εθνοποιοτικό χαρακτήρα: στο έδαφος της ΠΓΔΜ, ζουν πολλές εθνοτικές ομάδες (με κυρίαρχη την ομάδα αλβανικής καταγωγής) και το νέο κράτος, αδύναμο πολιτικά και στρατιωτικά έπρεπε να χαλυβδώσει τον εσωτερικό του πληθυσμό, κατασκευάζοντας μια ανεκδοτολογική ιστορική συνέχεια...

Εκείνη την περίοδο ο επίσημος-κρατικός ελληνικός εθνικισμός, λόγω της ευρύτερης αναστάτωσης στην περιοχή και της επανακάραξης συνόρων, σαγηνεύτηκε αρχικά από μια επιθετική-επεκτατική στρατηγική που χοντροειδώς αποτυπωνόταν στο «ελληνική Βόρεια Ήπειρος και ντου στα Σκόπια». Πολύ σύντομα, ο ελληνικός εθνικισμός μετατοπίζεται σε μια «παραγωγικότερη» θέση που θα επιβελιώσει την αδιαμφισβήτητη ηγεμονική θέση του ελληνικού κράτους και κεφαλαίου στην περιοχή των Βαλκανίων κι από την άλλη δεν θα κλονίσει το ριζωμένο σε πολλά μυαλά υπηκόων σύνθημα «η Μακεδονία είναι μία και είναι ελληνική». Ο εθνικιστικός οχετός που παράχθηκε τότε στην ελληνική επικράτεια μόνο τυχαίος δεν ήταν: κόμματα, ΜΜΕ, εκκλησία, καλλιτέχνες από την αριστερά και τη δεξιά διαμόρφωσαν μια ενιαία εθνική αφήγηση και τόνωσαν την «εθνική ενότητα». Η μετατροπή τότε των Βαλκανίων σε μια νέα και πολλά υποσχόμενη καπιταλιστική περιφέρεια προς λεπλάσια, πριμοδότησε τις επεκτατικές βλέψεις του ισχυρότερου και σταθερότερου οικονομικά και πολιτικά παράγοντα της νοτιοανατολικής Ευρώπης, του ελληνικού κράτους και κεφαλαίου: οικονομική διείσδυση, πολιτική επιρροή, στρατιωτική παρουσία, βλέψεις ενσωμάτωσης των νότιων εδαφών του αλβανικού και μακεδονικού κράτους (τουλάχιστον μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του '90). Και βέβαια θωράκισε τα μετόπισθεν: παράχθηκε ένας μετασχηματισμός της ελληνικής κοινωνίας σε εθνικιστική και ρατσιστική κατεύθυνση, τόσο για τη νομιμοποίηση του «οράματος της ισχυρής Ελλάδας» όσο και για την «υποδοχή» των εκατοντάδων χιλιάδων μεταναστών πάνω στις πλάτες των οποίων θα σπνόνταν η «ανάπτυξη της ελληνικής οικονομίας»... Και βέβαια, την ίδια στιγμή το ελληνικό κεφάλαιο δεν έχασε την ευκαιρία να «επενδύσει» στη φτώχεια των γειτόνων: cosmote, mr jumbo, γερμανός, αλυσίδες σουπερμάρκετ, Ελληνικά Πετρέλαια, τράπεζες, βιοτεχνίες, βιομηχανίες κτλ έχουν ήδη από τις αρχές του '90 κάνει το «πατριωτικό καθήκον» τους με επενδύσεις και είναι μπροστάρηδες στην «εθνική υπόθεση» (με τις επενδύσεις να ξεπερνούν το 1 δις ευρώ). Κι όσο κουνιούνται με ιερή αγανάκτηση και υπερηφάνεια τα γαλανόλευκα σημαϊάκια, τόσο θα ανοίγει η αγορά, τόσο θα εντείνεται η εξαθλίωση των εκμεταλλευόμενων εκεί και εδώ...

Η τωρινή ανακίνηση του ζητήματος της ονομασίας στην κατεύθυνση της «λύσης» έρχεται μέσα σε μια συγκυρία πολύ ιδιαίτερη για την (ευρύτερη) περιοχή. Από τη μία εκδηλώνεται -εδώ και 2 δεκαετίες- το ξεκάθαρο ενδιαφέρον διαφόρων διευθυντηρίων για επίλυση του ζητήματος που θα συνεισφέρει στη «γεωπολιτική σταθεροποίηση» (π.χ. του γερμανικού κράτους που έχει επενδύσει «παραγωγικά» -στον τομέα της αυτοκινητοβιομηχανίας- ή του NATO που διατηρεί στην ΠΓΔΜ τη μεγαλύτερη βάση στη Ν/Α Μεσόγειο -δυναμικότητας 40.000 στρατιωτών). Ταυτόχρονα, η «γεωπολιτική ρευστότητα» στη Μέση Ανατολή και τη Ν/Α Μεσόγειο (Συρία, Τουρκία, Κουρδιστάν, Ιράν, Παλαιστίνη...) έχει οδηγήσει σε αμφισβήτηση παλαιών ισχυρών συμμαχιών (π.χ. ΗΠΑ-Τουρκίας) και στην ανάδυση νέων συμμαχιών και «αξόνων επιρροής» (π.χ. ο ρόλος του ρωσικού κράτους στην περιοχή). Μέσα σε

αυτό το πλαίσιο η πολιτική του ελληνικού κράτους είναι να ισχυροποιηθεί ως πόλος σταθερότητας, να αναδιατάξει τις συμμαχίες του δυναμικά (με τα κράτη-σφαγείς Αίγυπτο και Ισραήλ), να πρωταγωνιστεί σε «παγκόσμια προβλήματα» (διαχείριση του μεταναστευτικού-προσφυγικού ζητήματος με στρατιωτικούς όρους περίφραξης-απόθησης-ελέγχου) και να βουτήξει ως τον λαιμό στον πολεμόχαρο βάλτο της περιοχής και της περιόδου εισπράττοντας «εθνικά οφέλη». Το «μακεδονικό ζήτημα» είναι το κερασάκι στην τούρτα μιας γεωγραφίας που οργανώνεται και υποτάσσεται στο δόγμα της ασφάλειας και της τάξης με την ταυτόχρονη συνολική υποτίμηση-ταξική λεηλασία των πληθυσμών τους (αυτό που συμβαίνει στα χρόνια της κρίσης στην Ελλάδα με την ακραία φτωχοποίηση τμημάτων του πληθυσμού, συμβαίνει και στη γειτονική χώρα τα τελευταία χρόνια μέσω «οικονομικών μεταρρυθμίσεων»...). Οι δύο εθνοκρατισμοί (ο ελληνικός και ο μακεδονικός) αυτή τη στιγμή δεν διαπραγματεύονται μόνο το όνομα, αλλά και τον εκατέρωθεν αναβαθμισμένο τους ρόλο στην περιοχή.

ΤΩΡΑ... (μια ιστορία εθνικής ενότητας που επαναλαμβάνεται...)

Το «εθνικά περήφανο» συλλαλητήριο την Κυριακή 24/01/18 στην Θεσσαλονίκη, αν ειπωθεί από την πλευρά των γκροτέσκο πατριδόπληκτων φιγούρων που ντύνονταν «αρχαίοι Μακεδόνες» με στολές madeinchina και στήνονταν για σέλφι, θα μπορούσε απλά να χαρακτηριστεί ως η έναρξη του Τριώδιου (μέρες που είναι...), ένα θλιβερό γαλανόλευκο καρναβάλι. Δυστυχώς όμως, ποτέ τόσο μαζεμένος εθνοκεντρισμός, πατριδοπληξία, συντηρητισμός, παπαδαριό, εθνικές σημαίες, στρατός και ΜΜΕ δεν προμηνύει τίποτα «κωμικό». Μπορεί το συλλαλητήριο να απείχε σε μέγεθος από αυτά της δεκαετίας του '90, αλλά δεν παύει να είναι μια madeingreece επαναδιοχέτευση εθνικιστικού δηλητηρίου στο κοινωνικό σώμα. Πρόκειται για μια εκ νέου απόπειρα συστράτευσης των κοινωνικών αντανakλαστικών προς «όφελος των εθνικών συμφερόντων». Ας μην ξεγελαστεί κανείς και καμιά πως υπάρχει διάσταση ανάμεσα στην «ψύχραιμη» ελληνική εξωτερική πολιτική και τις άναρθρες εθνικιστικές κραυγές των πατριδόπληκτων στα συλλαλητήρια: πρόκειται για τις δύο αλληλοτροφοδοτούμενες όψεις του «πατριωτικού καθήκοντος», των «εθνικών συμφερόντων». Μια πρόεκταση του διαταξικού προτάγματος για «εθνική συνεννόηση και ενότητα για την οριστική έξοδο από την κρίση» που εδώ και χρόνια αναπαράγει η αριστερή κυβέρνηση και όλο το πολιτικό φάσμα. Το «εθνικό συμφέρον» εξάλλου δεν είναι αυτό που μας ζητάει εδώ και χρόνια «να βάλουμε πλάτη» για την ανόρθωση της «εθνικής οικονομίας»; Να υποστούμε τη βαθύτερη υποτίμηση και λεηλασία σε όλα τα πεδία της καθημερινότητας με πρόσχημα την «κρίση»; Το ίδιο «εθνικό συμφέρον» είναι και τώρα που μας καλεί να κρατήσουμε ψηλά τις γαλανόλευκες... Σκυφτό λοιπόν το κεφάλι, ψηλά τις σημαίες: αυτός ήταν και είναι ο πατριωτισμός, αυτό ήταν και είναι η εθνική ενότητα...

Οι διοργανωτές των συλλαλητηρίων δεν ήταν κάποιοι «επικίνδυνοι και ακραίοι», είναι οι βασικοί πυλώνες του εθνικού κορμού, κομμάτι του «βαθέος κράτους»: στρατός, εκκλησία και από κοντά τα ΜΜΕ και ισχυρά οικονομικά συμφέροντα. Για αυτό και όλοι (από τη δεξιά ως την αριστερά) έσπευσαν να «αγκαλιάσουν» τη γαλανόλευκη μάζα που κατέβηκε στον δρόμο για τη «μακεδονία της», να την αποχαρακτήρισουν (από ακραία, επικίνδυνη κτλ.) με το γελοίο σκεπτικό πως δεν

θέλουν να «χαρίσουν στους φασίστες» τη «δίκαιη εθνική ανησυχία» των διαδηλωτών. Άσχετα αν αυτό το πλήθος έκανε πλάτες για τις ρατσιστικές κραυγές, έκανε πως δεν είδε τη βεβήλωση μνημείων για τα θύματα της ναζιστικής βίας στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Και είναι το ίδιο πλήθος που σφύριζε δήθεν ανύποπτο όταν ομάδες νεοναζί, κρατώντας τα ίδια γαλανόλευκα πανιά με τους «μη ακραίους», επιτέθηκαν και πυρπόλησαν (πάντα με τις πλάτες δυνάμεων των ΜΑΤ, όπως δείχνουν πληθώρα βίντεο) την Κατάληψη Libertatia στο κέντρο της Θεσσαλονίκης.

Ας το ξεκαθαρίσουμε: δεν έχει καμία σημασία πόσοι από αυτούς που κατεβαίνουν στα συλλαλητήρια είναι φασίστες και ναζί και πόσοι ανήκουν στην ευρεία γκάμα (ή καλύτερα βάλτο) του κοινωνικού συντηρητισμού. Σημασία έχει το τι ηγεμονεύει σε τέτοια γεγονότα: κι αυτό που ηγεμονεύει είναι ο φασισμός. Όλη αυτή η προεμούρα «να μην χαρίσουν το πλήθος στους φασίστες» εξάλλου θυμίζει το ξέπλυμα των ψηφοφόρων της χρυσής αυγής (που συνεχίζουν και στηρίζουν αποδεδειγμένα ναζί δολοφόνους και μαχαιροβγάλτες κατσαπλιάδες)...

Αυτό λοιπόν συνέβη και στη Θεσσαλονίκη: οι ιδεολογικοί μηχανισμοί του κράτους και οι μηχανές προπαγάνδας των ΜΜΕ «ξέπλυναν» το πλήθος από τις φασιστικές του εκδηλώσεις, συνυποδηλώσεις, λόγους και πρακτικές για να το αποδώσουν «εθνικά καθάρo» στο παιχνίδι διαμόρφωσης της εθνικής κανονικότητας και ενότητας, να γίνει ένα όπλο στις εθνικές διαπραγματεύσεις του ελληνικού κράτους.

Ο πατριωτισμός-εθνικισμός ανέκαθεν δημιουργεί τις αναγκαίες εθνικές συστρατεύσεις που ενσωματώνουν ολοένα και μεγαλύτερο τμήμα των εκμεταλλευόμενων, διευκολύνοντας την απρόσκοπτη λειτουργία της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης. Εθνική ενότητα σημαίνει μια κοινή αγκαλιά ανάμεσα σε εκμεταλλευτές και εκμεταλλευόμενους. Μια πνιγηρή αγκαλιά για αυτούς/ές που κάθε μέρα βιώνουν πάνω τους την απαξία, την υποτίμηση, την εκμετάλλευση, τη βία των αφεντικών. Όσο πιο βαθιά χωνόμαστε σε αυτήν τη «θαλπωρή» τόσο περισσότερο θα αυξάνονται τα μεγέθη της λεηλασίας των κυριάρχων. Και αντίστροφα: όσο μεγαλύτερη ανάγκη λεηλασίας έχουν οι κυρίαρχοι από το κοινωνικό σώμα, τόσο φροντίζουν να το θρέφουν με γλυκά εθνικά νανουρίσματα, τόσο να το ποτίζουν με πατριωτικά δηλητήρια. Τα συλλαλητήρια και ο εθνικισμός είναι καλέσματα για να πνιγούμε στην κανονικότητα της καθημερινής μας λεηλασίας. Είναι καλέσματα που θέλουν να σκοτεινιάζουν το προφανές:

**ΣΕ ΕΛΛΑΔΑ, ΤΟΥΡΚΙΑ, ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ
Ο ΕΧΘΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΤΙΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΥΠΟΥΡΓΕΙΑ**

**ΚΑΝΕΝΑ ΕΘΝΟΣ ΔΕΝ ΜΑΣ ΕΝΩΝΕΙ
ΚΑΝΕΝΑ ΟΝΟΜΑ ΔΕΝ ΜΑΣ ΧΩΡΙΖΕΙ**

**Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΙΣ ΑΡΚΟΥΔΕΣ ΤΗΣ,
ΤΟ ΑΙΓΑΙΟ ΣΤΑ ΨΑΡΙΑ ΤΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΣΤΙΣ ΤΡΥΠΕΣ ΤΟΥΣ**

**Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΩΝ
ΘΑ ΣΥΝΤΡΙΨΕΙ ΣΥΝΟΡΑ, ΣΤΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΔΕΣ**

Από τη μοτοπορεία σε περιοχές της δυτικής Αθήνας και του Πειραιά ενάντια στα εθνικιστικά συλλαλητήρια και για την αλληλεγγύη στις καταλήψεις, στις 3/02/18. Η μοτοπορεία ξεκίνησε από την πλατεία των Αγίων Αναργύρων και διέσχισε τους Αγ. Αναργύρους, το Ίλιον, το Περιστέρι, το Αιγάλεω, τον Κορυδαλλό, τη Νίκαια και το Κερατσίνι, καταλήγοντας στην πλατεία Λαού, με συνθήματα, ανάρτηση πανό σε πλατείες και χιλιάδες τρικάκια.

// Η μακεδονία ανήκει στις αρκούδες της //

Τις τελευταίες ημέρες παρακολουθούμε το πολυπαιγμένο έργο σχετικά με την ονομασία και τη χρήση του όρου Μακεδονία από το γειτονικό κράτος, με αφορμή την επικείμενη ένταξή του στην ΕΕ και το ΝΑΤΟ.

Μια κουστωδία από «ανιδιοτελείς πατριώτες», εθνικιστές, παπαδαριό, μακεδονομάχους καρναβαλιστές και λοιπούς σημαιοφόρους, αναβιώνουν την προερχόμενη από τη χουντική περίοδο θέση-σύνθημα ότι η «Μακεδονία είναι μία και ελληνική». Θέση που ξεθάφτηκε το 1992 από τον τότε σύμβουλο του Μητσοτάκη για τα εθνικά ζητήματα και αντιπρόεδρο της διορισμένης από τον Παπαδόπουλο «συμβουλευτικής», Νικόλαο Μέρτζο.

Η χρήση του ονόματος Μακεδονία χάνεται στα βάθη των αιώνων και οι ιστορικοί αδυνατούν να την προσδιορίσουν επακριβώς γεωγραφικά, πόσο μάλλον να κατατάξουν τους ανθρώπους που συμβίωναν σε αυτά τα εδάφη εθνικά (με σημερινά κριτήρια έθνους και κράτους). Πράγμα πολύ φυσικό εφόσον τα έθνη-κράτη ως οντότητες όπως τα γνωρίζουμε σήμερα έκαναν την εμφάνισή τους ως τέτοια, πολύ πρόσφατα, από τις αρχές του 19ου αιώνα.

Για αιώνες η περιοχή της Μακεδονίας αποτέλεσε ένα πολύχρωμο ψηφιδωτό, ανακάτεμα πολιτισμού, θρησκείας, γλώσσας, κουλτούρας, παράδοσης. Η προσπάθεια να καθοριστεί η εθνική ταυτότητα και συνειδηση ενός πληθυσμού ετεροχρονισμένα, χρησιμοποιώντας εργαλεία και κριτήρια του σήμερα αποτελεί κακόγουστο αστείο. Η διαρκής διαδικασία αφομοίωσης, ομογενοποίησης και ελέγχου πληθυσμών μέσω των εθνικών ταυτοτήτων γίνεται σκόπιμα από τα κράτη, σίγουρα όχι προς το όφελος των καταπιεζόμενων ανθρώπων.

Όσο για τους περήφανους Έλληνες γνήσιους απογόνους του μέγα-κατακτητή-καταστροφέα-δολοφόνου Αλέξανδρου, πέρα από το γεγονός ότι τους τον χαρίζουμε όλον δικό τους, απορούμε (;) πως παραβλέπουν (;) το γεγονός ότι πριν ξεκινήσει το κατακτητικό του έργο το πρώτο πράγμα που εξασφάλισε ήταν τα σύνορά του από τον νότο κατακτώντας τη Θήβα και την Αθήνα. Από τότε βέβαια έχουν περάσει μόλις 2.500 χρόνια κοινωνικών προσμίξεων, γεγονός ήσσονος σημασίας για τα εθνικά και τα πατριωτικά τους μυθεύματα.

Οι προσμίξεις και οι διαφορετικότητες συνιστούσαν θεμελιώδη εμπόδια για την πραγμάτωση των εθνών-κρατών ως τέτοιων. Με την κατάρρευση της οθωμανικής αυτοκρατορίας, οι κυρίαρχες ελίτ της περιοχής των αρχών του 19αίωνα προκειμένου να εφεύρουν συμμαχίες με τους εκμεταλλευόμενους και να κάμψουν τις αντιστάσεις μέσω της εκκλησίας, του στρατού, της διανόησης και της εκπαίδευσης, με τη χρήση συμβόλων (όνομα-πατρίδα, σημαία κ.λπ.) εφύρναν το εχθρικό σε κάθε τι «ξένο», «διαφορετικό», αλλόγλωσσο, αλλόθρησκο. Το έθνος-κράτος έπρεπε να είναι ομοιογενές και «καθαρό». Είμαστε ήδη μπροστά στις μεγάλες εθνοκαθάρσεις, τις ομαδικές σφαγές, τους εκτοπισμούς και αποκλεισμούς

πληθυσμών αλλά και των βίαιων ενσωματώσεων που ακολούθησαν με κομβική περίοδο τους βαλκανικούς πολέμους του 1912-1913, με το ελληνικό κράτος να διπλασιάζει τα τότε εδάφη του (το τμήμα της Μακεδονίας που ενσωμάτωσε μόνο κατά 10% αποτελούταν από πληθυσμό που θα μπορούσε να εκληφθεί ως «ελληνικός»).

Οι εθνικισμοί γεννούν εθνικισμούς. Έτσι τα κράτη της Ελλάδας, της Σερβίας, της Βουλγαρίας επιδόθηκαν σε μια αιμοσταγή πολιτική θωράκισής τους. Η εγκαθίδρυση της σοσιαλιστικής Γιουγκοσλαβίας πάγωσε τα εθνικά ζητήματα προσωρινά για να επανέλθουν δριμύτερα με την πτώση της ΕΣΣΔ και των ανατολικών συμμάχων της. Οι νέες εθνικές οριοθετήσεις με το ξέσπασμα του πολέμου στη Γιουγκοσλαβία επιτελέστηκαν με τις απαραίτητες σφαγές, εθνοκαθάρσεις και εκτοπισμούς. Μέσα απ' αυτές, το 1991 δημιουργήθηκε και το νέο κράτος της Δημοκρατίας της Μακεδονίας οικοδομώντας τη δική του εθνικιστική αφήγηση φυσικά διαρθρωμένη σε αναχρονισμούς, αποσιωπήσεις και μύθους που δομούν την εθνική του ταυτότητα, όπως και κάθε άλλη.

Το ελληνικό έθνος-κράτος-κεφάλαιο όλην αυτήν την περίοδο ισχυροποίησε τη θέση του. Αναδείχθηκε σε ηγεμονική θέση στα Βαλκάνια με πολλαπλές δραστηριοποιήσεις στις οικονομίες των γειτονικών κρατών, υποδεχόμενο ταυτόχρονα με εθνικιστικούς και ρατσιστικούς όρους τις εκατοντάδες χιλιάδες μετανάστες από τις βαλκανικές και ανατολικοευρωπαϊκές χώρες. Σήμερα το ελληνικό κεφάλαιο (ΕΛΠΕ, ΤΙΤΑΝΑΣ, ΑΚΤΩΡ, ΟΤΕ, Εθνική Τράπεζα κ.λπ.), σύμφωνα με τα διαθέσιμα στοιχεία της κεντρικής τράπεζας της Δημοκρατίας της Μακεδονίας έρχεται τρίτο με επενδύσεις που ανέρχονται σε 477,3 εκατ. ευρώ και 10,8% επί του συνόλου.

Η αναβίωση του ζητήματος της ονομασίας του γειτονικού κράτους μετά από 25 χρόνια θα μπορούσε να εκληφθεί ως déjà vu ως προς το εθνικιστικό παραλήρημα που προκάλεσε στην εκ νέου «ψωροκώσταινα», ωστόσο δεν μπορούμε να παραβλέψουμε τα νέα στοιχεία της παγκόσμιας κοινωνικοπολιτικής πραγματικότητας καθώς και τα νέα ιδιαίτερα στοιχεία εσωτερικής διαχείρισης κράτους και παρακράτους. Η νέα διάταξη-συγκρότηση των κρατών και των οικονομικών συμφερόντων που απαιτούν να εξυπηρετηθούν, επιδιώκουν μια άμεση λύση-εξομάλυνση της κατάστασης. Η ταυτόχρονη ύπαρξη σοσιαλδημοκρατικών κυβερνήσεων και στα δύο κράτη ευνοεί την «επίλυση».

Το ελληνικό κράτος-κεφάλαιο προσβλέπει στην ισχυροποίηση της ηγεμονικής του θέσης στην περιοχή ταυτόχρονα με τη ληστρική του επίθεση στην κοινωνία με την εντονότερη φτωχοποίηση των καταπιεζόμενων, την ανεργία, τη φοροεισπρακτική επιδρομή, τις κατασχέσεις, τους αποκλεισμούς και τον εγκλεισμό. Η αναβίωση και πυροδότηση εθνικιστικών αφηγήσεων τους επιτρέπει την απαραίτητη κοινωνική συμμαχία, αποτρέποντας τις κοινωνικές και ταξικές αντιπαραθέσεις και αναμετρήσεις, θέτοντας τον εθνικισμό στον ιστορικό του ρόλο: τη συσπείρωση απέναντι στον κοινό «ξένο» εχθρό, ώστε η πολιτικοοικονομική κυριαρχία να συνεχίσει ανενόχλητη την επίτευξη των στόχων προς όφελός της.

Έτσι, ο στόχος των εθνικιστικών συλλαλητηρίων που πραγματοποιήθηκαν δεν είναι άλλος παρά η εθνική ανάταση και συστράτευση του εθνικού κορμού με το ελληνικό κράτος για την ενίσχυση της θέσης του στις διαπραγματεύσεις. Υπό το διακριτικό βλέμμα στρατού και εκκλησίας, ένα σάπιο συνονθύλευμα παπάδων, απόστρατων στρατιωτικών και φολκλορικών εθνικιστικών συλλόγων εξαπέλυσαν τη φασιστική τους αφήγηση. Εκεί βρήκαν χώρο φασιστικά μορφώματα να εξαπολύσουν επίθεση με πλήρη κάλυψη και ανοχή της αστυνομίας ενάντια σε καταλήψεις. Στη Θεσσαλονίκη ενάντια στον ΕΚΧ Σχολείο όπου αποκρούστηκε από τους καταληψίες και ενάντια στην Κατάληψη Libertatia που κάρκε ολοσχερώς. Την επόμενη μέρα στην πορεία αλληλεγγύης προς τις καταλήψεις που ακολούθησε, η στάση της αστυνομίας ήταν στην ίδια γραμμή, με άγρια καταστολή των συγκεντρωμένων και τη σύλληψη 5 ατόμων που διώκονται για κακουργηματικές πράξεις.

Παρόμοιο σκηνικό συνέβη και στην Αθήνα με επίθεση ενάντια στο Ελεύθερο Αυτοδιαχειριζόμενο Θέατρο Εμπρός που αποκρούστηκε από την περιφρούρηση. Αυτό πάντως που χαρακτήρισε το συλλαλητήριο της Αθήνας είναι η εξόφθαλμη συστράτευση των εθνικιστικών-φασιστικών ξερασμάτων με την αριστερή ρητορική περί αγνών πατριωτών υποδηλώνοντας ακόμα μια φορά τον κομβικό ρόλο της αριστερής ρητορικής περί αριστερού πατριωτισμού (σφραγισμένου ιδεολογικά από τον Νίκο Κοτζιά). Τα συχαρητήρια του Κασιδιάρη προς τον Θεοδωράκη μάς ξεπερνάνε από οποιαδήποτε επιχειρήματα θα κάναμε τον κόπο να παραθέσουμε.

Η συστράτευση γύρω από τα έθνη και τους εθνικισμούς δεν είναι τίποτα περισσότερο από κάλεσμα σύμπραξης των καταπιεσμένων με τους καταπιεστές τους.

Τα έθνη και οι εθνικισμοί αυτό που έχουν να επιδείξουν είναι πόλεμοι, ξεριζωμοί, λεηλασίες και εξόντωση των κοινωνικά και ταξικά υποδεέστερων.

Κανένα εθνικό σύμβολο, όνομα, σημαία, δεν μπορεί να αποκρύψει την πλαστότητα των ιδεολογημάτων του.

Οι κοινωνικοί/ταξικοί αγώνες ενάντια στους κυρίαρχους, τα κράτη, τους στρατούς και τις θρησκείες είναι η μόνη μας επιλογή για μια κοινωνία ελεύθερη, αλληλέγγυα και αυτοοργανωμένη.

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ LIBERTATIA
ΚΑΙ ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ**

**ΚΑΝΕΝΑ ΕΘΝΟΣ ΔΕΝ ΜΑΣ ΕΝΩΝΕΙ
ΚΑΝΕΝΑ ΟΝΟΜΑ ΔΕΝ ΜΑΣ ΧΩΡΙΖΕΙ**

**Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΙΣ ΑΡΚΟΥΔΕΣ ΤΗΣ
ΚΑΙ ΤΟ ΑΙΓΑΙΟ ΣΤΑ ΨΑΡΙΑ ΤΟΥ**

//Περί εθνών και εθνικισμών//

[Οι θέσεις που ακολουθούν δεν διεκδικούν την αποτύπωση μίας κλειστής θεωρίας, την οποία άλλωστε απεχθανόμαστε. Επιχειρούμε μία πρώτη συμβολή της συλλογικό-τητάς μας στην κριτική, την αποδόμηση και την εναντίωση στα έθνη, μέσα σε μία συγκυρία όξυνσης διαφόρων εκφάνσεων του εθνικιστικού λόγου. Για την ολική άρνηση στράτευσης σε μία αυταπάτη που συγκροτεί και συγκροτείται από τα κράτη, το κεφάλαιο, τους στρατούς, τα σύνορα και τη μισαλλοδοξία.]

1. Το έθνος δεν είναι απλά μία φαντασιακή κοινότητα. Είναι μία φαντασιακή κοινότητα που δημιουργήθηκε από το σύγχρονο κράτος και τον καπιταλισμό, δίχως τα οποία θα παρέμενε μία αμελητέα, ασήμαντη και πολύσημη έννοια. Είναι μία πολιτική θρησκεία που εγγυάται τη συνοχή και τη διαιώνιση μίας κοινωνίας διαχωρισμένης με βάση την τάξη, το φύλο, τη φυλή, τη θρησκεία κ.ο.κ. Το ότι δημιουργήθηκε στο πλαίσιο του νεωτερισμού δεν σημαίνει ότι δεν θα μπορούσε ποτέ να δημιουργηθεί υπό άλλες συνθήκες. Σε αντίθεση όμως με τις θαυμάσιες αντιστροφές των απανταχού εθνοκροφόνων, αυτό σημαίνει επίσης ότι το έθνος ιστορικά δεν υπήρξε ποτέ και πουθενά σε οποιαδήποτε άλλη παρελθοντική συνθήκη.

2. Τα συστατικά των εθνών μπορεί να ποικίλλουν αλλά δεν διαφέρουν ως προς τους κοινωνικούς διαχωρισμούς που επιβάλλουν, έχοντας μια βαθιά αλλεργία στον κοινωνικό/ταξικό ανταγωνισμό και την ιστορική αλήθεια που αυτός συγκροτεί. Ένα έθνος μπορεί να κατασκευάζει και να κατασκευάζεται από μία «γλώσσα», μία «επικράτεια», έναν «πολιτισμό», μία «ιστορία» (ή έναν «οικονομικό τρόπο οργάνωσης» κατά τα κομμουνιστικά δόγματα) κ.ο.κ. αλλά ποτέ από μία κοινωνική ομάδα που καταπιέζεται ή μία τάξη υπό εκμετάλλευση. Η ύπαρξή του δεν ήρθε για να σβήσει τις προϋπάρχουσες και ιστορικές σχέσεις καταπίεσης και εκμετάλλευσης αλλά για να τις επαναορίσει, να τις εκσυγχρονίσει, να τις ανατροφοδοτήσει και να τις επαναθεσμίσει. Ό,τι καταπιεστικό και εξουσιαστικό προηγήθηκε (πατριαρχία, θρησκεία, πολιτική εξουσία, στρατός κ.ά.) ανανεώθηκε και επανατοποθετήθηκε εντός του έθνους βρίσκοντας νέες οδούς, μορφές και περιεχόμενα κοινωνικής αγωγιμότητας και νομιμοποίησης. Γι' αυτό και η εθνική συνείδηση όχι μόνο δεν νοείται δίχως τις έμφυλες καταπίεσεις, την ταξική διάρθρωση και κάθε άλλον κοινωνικό διαχωρισμό, αλλά στην πραγματικότητα δεν θα μπορούσε ποτέ να υπάρξει δίχως αυτές.

Το έθνος δεν δημιουργήθηκε σε έναν δοκιμαστικό σωλήνα πειραμάτων πληθών κοινοτήτων. Η φενάκη της -επιλεκτικής- αδελφосύνης μεταξύ διάφορων πληθυσμών ανά τη γη, ήταν άλλο ένα εργαλείο της εξουσίας για τη διαιώνιση της κυριαρχίας μέσα σε ένα περιβάλλον κοινωνικού/πολιτικού/οικονομικού μετασχηματισμού, στο πέρασμα δηλαδή από τη φεουδαρχία και τη θρησκευτική εξουσία στον καπιταλισμό και την κοσμική εξουσία. Εφόσον οι εξουσιαστικές σχέσεις αποτελούν το πεδίο συγκρότησης ενός έθνους, τότε οποιαδήποτε συλλογικοποίηση των «από κάτω» χωρίς τους καταπιεστές τους αντιτίθεται στην εθνική συγκρότηση. Πόσο μάλλον, όταν οποιαδήποτε τέτοια συλλογικοποίηση συνειδητοποιηθεί, χειραφετηθεί και εναντιωθεί σε κάθε εξουσία. Μόνο όταν οι «από κάτω» γίνουν σε επαρκή βαθμό φορείς νέων εξουσιαστικών και ιεραρχικών σχέσεων, μόνο

όταν τελικά αυτό-ακυρωθούν ως τέτοιοι, μπορούν να στραφούν προς μία εθνική ιδιότητα.

3. Η εξουσία έχει την εγγενή τάση να αναπαράγεται και να διαστέλλεται. Ο καπιταλισμός δεν κατάφερε απλά να επιβιώσει και να εξαπλωθεί παγκόσμια μεταξύ άλλων οικονομικών μοντέλων, αλλά επιβίωσε γιατί κατίσχυσε πάνω σε οποιοδήποτε άλλο μοντέλο βρέθηκε μπροστά του. Η φανταστική/πολιτική κοινότητα του έθνους δεν θα μπορούσε ποτέ να επιβιώσει αντίστοιχα, εάν δεν επιβαλλόταν ως τέτοια σε πλανητική έκταση.

Παρ' όλ' αυτά, κανένα έθνος -ανεξαρτήτως πληθυσμιακού μεγέθους- δεν βλέπει τον εαυτό του ταυτισμένο με την ανθρωπότητα. Όπως επίσης, κανένα έθνος δεν θα μπορούσε ποτέ να επιβιώσει μόνο του σε έναν κατά τα άλλα α-εθνικό κόσμο. Έτσι, όσο εμμονικά αυτοαναφορικό και αν εμφανίζεται, το έθνος δεν νοείται αφ' εαυτού αλλά προϋποθέτει να εντάσσεται και να ετεροκαθορίζεται σε συνεχή διάδραση σε μία «Κοινωνία των Εθνών»... Η τελευταία έχει μία διπλή σημασία: από τη μία διευθετεί την αντίφαση αυτής της «αυτιστικής συνύπαρξης» και από την άλλη διαμορφώνει μία καθολική αφήγηση για τον κόσμο, ενός ενιαία κατακερματισμένου κόσμου σε έθνη. Η καθολικότητα αυτής της αφήγησης, μαζί με όλες τις ιδεοπλασίες που συνοδεύουν κάθε έθνος, δίνουν την απαραίτητη εγκυρότητα στα έθνη να λειτουργούν ως πολιτικές θρησκείες. Ως μία κοσμική-ορθολογική-πολιτική αντίληψη με ταυτόχρονη αναφορά σε ανορθολογικές και υπαρξιακές αγωνίες. Ο διττός αυτός χαρακτήρας των εθνών είναι άλλωστε και αυτός που τα επικύρωσε τόσο βαθιά στους θεσμικούς πυλώνες του μοντέρνου κόσμου. Αν ο τελευταίος ορθώθηκε αρπάζοντας την πολιτική εξουσία από την εκκλησία, έπρεπε ταυτόχρονα να βρει τη νέα συγκολλητική ουσία των υπηκόων του. Η μετάβαση αυτή, από το «ποίμνιο» και τον «περιούσιο λαό» του εκάστοτε Θεού ενός βασιλείου ή μίας αυτοκρατορίας στον λαό των πολιτών ενός έθνους-κράτους, μπόρεσε και έγινε μόνο με μπόλικους εθνικούς ύμνους, σύμβολα και περίσσια εθνική ιδεολογία.

4. Στον βαθμό που η εθνική αφήγηση είναι καθολική, επιχειρεί να εκταθεί σε παρελθόν, παρόν και μέλλον. Αν τα δύο τελευταία εκφράζονται μέσω της εθνικής κυριαρχίας της πολιτικής/κρατικής εξουσίας, το παρελθόν -ελλείψει οποιασδήποτε εθνοκρατικής υπόστασης- χρειάζεται τη συνδρομή της ιστοριογραφικής ανακατασκευής, της παρακάραξης, της φαλκίδευσης και των μυθοπλασιών.

Βασικότερο εργαλείο της εθνικής επέλασης στο παρελθόν αποτελεί ο αναχρονισμός, ο οποίος μεταφέρει με κάθε αυθαιρεσία το σύγχρονο «εθνικό πνεύμα» σε παρελθοντικές ιστορικές συνθήκες (στις οποίες το έθνος ήταν απλά ανύπαρκτο). Η πρώτη έννοια άλλωστε που έπρεπε να εθνικοποιηθεί ήταν η λέξη «έθνος»: ένας επουσιώδης και δυσεύρετος (αν όχι ανύπαρκτος) όρος σε προκαπιταλιστικές κοινωνίες με πολλαπλές χρήσεις ανά τόπους και χρόνους, ορισμένες από τις οποίες σαρκάζουν τραγελαφικά τη σημερινή της έννοια: η λέξη έθνος σε διάφορες ιστορικές περιόδους ήταν συνώνυμη του αλλοδαπού, ενώ αλλού συναντάται για να χαρακτηρίσει μία συντεχνία, τους φοιτητές ενός πανεπιστημίου ή τους «ξένους» εμπόρους ενός λιμανιού...

Η ρευστότητα της έννοιας του έθνους είναι εμφανής ακόμα και πολύ μετά την «ληξιαρχική πράξη γέννησής» του κατά την Αμερικάνικη και Γαλλική Επανάσταση, όπως για παράδειγμα υποδηλώνει το μνημειώδες «έθνος των προλεταρίων» στο μανιφέστο του κομμουνιστικού κόμματος, το 1848. Μία ολόενα και απομειωμένη έκτοτε ρευστότητα που χρειάστηκε το ασύλληπτο μακελειό δύο παγκόσμιων πολέμων για να αποκρυσταλλωθεί εντελώς. Η αναχρονιστική λεηλασία και η απονέκρωση του παρελθόντος σε μία θεαματική διάσταση αποτελεί μία μόνιμη διαδικασία για την κατασκευή της εθνικής ταυτότητας, στην οποία επιστρατεύτηκαν παλιές και νέες μέθοδοι, θεσμοί και επιστήμες: μουσεία, χάρτες, ιστοριογραφίες, εθνολογία, αρχαιολογία, αστικές τέχνες και πολλά άλλα φρόντισαν να μιλήσουν και να εποικήσουν τον παρελθοντικό χρόνο προς χάρη ενός εθνικά περήφανου παρόντος και προς αποτροπή οποιουδήποτε απελεύθερου μέλλοντος. Άνθρωποι, κοινότητες, γεωγραφίες, γεγονότα, σημασίες, απονοματοδοούνται και επανεγγράφονται στην κοινωνική συνείδηση μέσα στα στενά και προκαθορισμένα όρια του κάθε εθνικού πεπρωμένου στο όνομα της εθνικής ολοκλήρωσης. Από τη στιγμή που το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον έχουν αποικηθεί από την εθνικιστική ιδεολογία, κανένα ιστορικό πλαίσιο ή ιστορικό υποκείμενο δεν αφήνεται ανέπαφο...

Πρωτοβουλία για την ολική άρνηση στρατεύσης, Μάρτης 2018

Από την πορεία ενάντια στον εθνικισμό, τον милитарισμό, τον φασισμό, τον πόλεμο και την ειρήνη των κυρίαρχων, στις 20/04/2019, στην Αθήνα, που διοργανώθηκε από τον συντονισμό αναρχικών συλλογικοτήτων, στεκιών, καταλήψεων, συντροφισμών, συντρόφων.

B.

για την αλληλεγγύη στους/στις μετανάστ(ρ)ες

και τους αγώνες τους

//Για την καταστολή των «αόρατων» στα κολαστήρια της «ελληνικής φιλοξενίας»//

Τα κολαστήρια της Μόριας στη Λέσβο και της Πέτρου Ράλλη στην Αθήνα αποτελούν δύο από τους βασικότερους «ναούς» των αντιμεταναστευτικών δογμάτων. Πυλώνες και υποδείγματα της κατασταλτικής πολιτικής του ελληνικού κράτους, των διαρκώς αυξανόμενων αριθμητικά τόπων εξαίρεσης και αορατότητας για τους μετανάστες και τις μετανάστριες: στρατόπεδα «φιλοξενίας», κέντρα κράτησης, προαναχωρησιακά κέντρα απελάσεων.

Το κολαστήριο της Πέτρου Ράλλη («Διεύθυνση Αλλοδαπών Αττικής») έχει εδώ και 15 χρόνια την πρωτοκαθεδρία στον εγκλεισμό και τις απελάσεις μετανασ(ρι)ών στην Αθήνα, με όλη τη δέουσα βαρβαρότητα του «πολιτισμένου» δυτικού κόσμου: σκοτεινά κελιά όπου στοιβάζονται υπεράριθμοι κρατούμενοι/ες δίχως προαυλισμό και είδη υγιεινής, χωρίς καμία ενημέρωση για τα όποια (ελάχιστα) δικαιώματά τους, για την τύχη των αιτήσεών τους και το διάστημα κράτησής τους.

Η κατάσταση που επικρατεί στο συγκεκριμένο κολαστήριο αποτυπώνεται στην περίπτωση 8 μεταναστών, που πριν από ένα χρόνο δέχτηκαν την αστυνομική «περιποίηση» και στη συνέχεια διώχθηκαν δικαστικά. Πιο συγκεκριμένα, στις 31/05/2017, μπάτσοι-δεσμοφύλακες εισέβαλαν απρόκλητα στα κελιά και ξυλοκόπησαν 8 μετανάστες, οι οποίοι το μόνο που ζητούσαν ήταν να ενημερωθούν από τη διεύθυνση για τις υποθέσεις τους, έχοντας ήδη συμπληρώσει 8 έως 10 μήνες διοικητικής κράτησης. Διοικητική κράτηση σημαίνει να είσαι κρατούμενος έως και 18 μήνες (βάσει της ελληνικής νομοθεσίας που μαζί με την ιταλική είναι οι σκληρότερες στην ΕΕ), χωρίς κάποιο λόγο ή κατηγορία, απλά και μόνο επειδή είσαι «χωρίς χαρτιά» (δηλαδή χωρίς κρατικά έγγραφα νόμιμης διαμονής στη χώρα). Κατά τα γνωστά αστυνομικά ήθη, οι εγκλειστοί αποκόμισαν σπασμένα χέρια και κεφάλια από τους ανθρωποφύλακες-βασανιστές τους. Για να συγκαλυφθεί η ωμή βία που ασκήθηκε, στήθηκε δικογραφία εναντίον των μεταναστών για «στάση», «οπλοκατοχή» και «επικίνδυνες σωματικές βλάβες» κατά των αστυνομικών, ενώ η «επεξήγηση» για τους σοβαρούς τραυματισμούς τους είναι ότι προήλθαν από «γλιστρήματα». Για να ολοκληρωθεί το εκδικητικό έργο των διωκτικών αρχών, οι 8 κατηγορούμενοι «στασιαστές» προφυλακίστηκαν βάσει των σημείων κατηγοριών και διασκορπίστηκαν σε φυλακές όλης της επικράτειας, με σκοπό την απομόνωσή τους και τη στέρψη της δυνατότητας άμεσης επικοινωνίας τους με δικηγόρο. Η δίκη τους έχει οριστεί στις 27/04/18 στο Εφετείο Αθηνών.

Το κολαστήριο της Μόριας αποτελεί υπόδειγμα ενός παραμεθοριακού τύπου εξαίρεσης για τους μετανάστες και τις μετανάστριες που φτάνουν στις ελληνικές ακτές. Μια κρατική δομή μαζικής ομηρίας και γκετοποίησης ανθρώπων «χωρίς χαρτιά» και κυρίως όσων φακελώνονται στις «υπηρεσίες υποδοχής» ως «ανάξιοι/ες» παροχής ασύλου. Ένας χώρος συγκέντρωσης και αποθήκευσης «απόβλητων» που τους έχει στερηθεί όχι μόνο το παρόν αλλά και οποιοδήποτε μέλλον διαμέσου της μόνιμης απειλής της απέλασης. Με τις πλέον άθλιες συνθήκες αιχμαλωσίας,

με υποσιτισμένους και απεγνωσμένους ανθρώπους, εκτεθειμένους όχι μόνο στη βαρβαρότητα της κρατικής καταστολής αλλά και στα ίδια τους τα όρια. Χαρακτηριστικοί οι 5 θάνατοι από κρίο τον περσινό χειμώνα, σε σύνολο 14 θανάτων μέσα σε 2,5 χρόνια και οι δεκάδες απόπειρες αυτοκτονίας.

Σε έναν τόπο εξαίρεσης κάθε μορφή αντίστασης και κάθε φωνή διαμαρτυρίας βρίσκεται αντιμέτωπη με την ωμότητα της εξουσίας. Το περασμένο καλοκαίρι, στις 18/07/17, εκατοντάδες μετανάστ(ρι)ες στο κέντρο κράτησης της Μόριας βίωσαν τη «ζεστή φιλοξενία» του ελληνικού κράτους και της αριστερής του διαχείρισης. Μετά από διαδοχικές διαμαρτυρίες και δυναμικές κινητοποιήσεις για τις αδικαιολόγητες καθυστερήσεις στις αιτήσεις ασύλου καθώς και για τις άθλιες συνθήκες διαβίωσής τους, οι δυνάμεις καταστολής εισέβαλαν στο κέντρο ξυλοκοπώντας εκατοντάδες και συλλαμβάνοντας στον σωρό δεκάδες άτομα, με έναν συλληφθέντα μετανάστη στα όρια του θανάτου από τα χτυπήματα. Συνολικά, αποδόθηκαν -με τη συνήθη αξιοπιστία της λοταρίας εκ μέρους των ελληνικών αρχών- κατασκευασμένες κατηγορίες για κακουργηματικές πράξεις σε 35 μετανάστες, 30 εκ των οποίων προφυλακίστηκαν επίσης σε διαφορετικές φυλακές, γιατί τόλμησαν να διαμαρτυρηθούν για τη θανατοπολιτική του ελληνικού κράτους εναντίον τους (οι επικράτειες του ελληνικού και του ιταλικού κράτους συνιστούν τα μεγαλύτερα συνοριακά στρατόπεδα συγκέντρωσης της ΕΕ). Λίγο καιρό αργότερα, κατασκευάστηκε μια ακόμα δικογραφία για 10 επιπλέον μετανάστες, που διώκονται με πανομοιότυπη μεθόδευση για ταραχές που είχαν ξεσπάσει στη Μόρια στις 10/07/17 με αφορμή την προσπάθεια απέλασης ενός μετανάστη από την Αϊτή. Μέχρι και σήμερα, οι ομαδικές διώξεις μεταναστών συνεχίζονται ακατάπαυστα, με πιο πρόσφατες τις 8 συλλήψεις για τις ταραχές που έλαβαν χώρα στις 14/03/18 στο κέντρο κράτησης της Μόριας, μετά από απόπειρα αυτοκτονίας ενός 19χρονου Σύρου.

Οι δίκες των 35 και των 10 έχουν οριστεί για τις 20/04/18 και 11/05/18 αντίστοιχα, στο μικτό ορκωτό δικαστήριο της Χίου αντί στη Λέσβο, σε μια εξόφθαλμη κίνηση πολιτικής σκοπιμότητας. Η μεταφορά έδρας της δίκης από τον τόπο του δήθεν αδικήματος σε ένα άλλο νησί (χωρίς μάλιστα κάποια νομική αιτιολόγηση) κάνει ουσιαστικά απαγορευτική τη διεξαγωγή της δίκης για την πλευρά των διωκόμενων μεταναστών, τόσο για τους ίδιους τους κατηγορούμενους όσο και για τους δικηγόρους, τους μάρτυρες υπεράσπισής τους (κάποιοι εκ των οποίων είναι επίσης μετανάστες και έχουν απαγόρευση εξόδου από τη Λέσβο) και τους/τις αλληλέγγυους/ες.

Να σημειωθεί ότι στη Μυτιλήνη, στο έργο του ελληνικού κράτους -πέραν των ντόπιων φασιστών- συνδράμει και η τοπική δημοτική αρχή, η οποία σε μια «συγκαλυμμένη» αντιμεταναστευτική διακήρυξη κάλεσε στις 20/11/17 «γενική απεργία», σε συνεργασία με τα αφεντικά και το Εμπορικό Επιμελητήριο της πόλης, ξεφτιλίζοντας την έννοια της απεργίας. Η εν λόγω συγκέντρωση έγινε στην πλατεία Σαπούς, εκεί όπου για ένα μήνα μετανάστες και μετανάστριες έδιναν αγώνα, παραμένοντας για μέρες ορατοί/ές στον δημόσιο χώρο, διεκδικώντας το «άνοιγμα» των νησιών και τον απεγκλωβισμό τους από αυτά. Μια κινητοποίηση που συνοδεύτηκε από κατάληψη των τοπικών γραφείων του ΣΥΡΙΖΑ από δεκάδες μετανάστ(ρι)ες και αλληλέγγυους/ες.

Η βία και οι διώξεις που ασκήθηκαν στους μετανάστες της Πέτρου Ράλλη και της Μόριας συνιστούν παραδειγματική τιμωρία για όλους εκείνους και εκείνες που τολμούν να αμφισβητήσουν τη μεταχείριση που τους επιφυλάσσει ο «ευρωπαϊκός παράδεισος». Αποτελούν ένα κατασταλτικό μήνυμα για το τι τους περιμένει αν επιχειρήσουν να βγουν από το καθεστώς της αορατότητας που τους έχει επιβληθεί, αν αμφισβητήσουν τη θέση που τους υπαγορεύεται, αυτή των απόβλητων, των περιττών, ζωές χωρίς καμία αξία και σημασία. Γιατί η φιγούρα του μετανάστη και της μετανάστριας πρέπει να ταιριάζει με τις κυρίαρχες αφηγήσεις. Οφείλουν να είναι οι άποροι που περιφέρονται άβουλοι και δυστυχείς, οι για πάντα ξένοι και ξένες, οι «άλλοι» και «άλλες» και έτσι πρέπει να παραμένουν, παθητικοί, πειθήνιος, ανύπαρκτοι. Η κρατική πολιτική δηλώνει με σαφήνεια ότι οι διαμαρτυρίες, οι κινήσεις αντίστασης, οι εξεγέρσεις των μεταναστ(ρι)ών θα καταστέλλονται άγρια εν τη γενέσει τους, για παραδειγματισμό όχι μόνο των ίδιων αλλά και των «ντόπιων», για να ξέρουμε όλοι και όλες τι μας περιμένει αν σηκώσουμε κεφάλι.

Ο καιρός του θεσμικού ανθρωπισμού έχει παρέλθει, οι εικόνες του «δράματος των προσφύγων», από το καλοκαίρι του 2015 μέχρι την άνοιξη του 2016, εξαφανίστηκαν από τις μιντιακές μηχανές του θεάματος, τα δάκρυα για τους πνιγμένους και τις πνιγμένες ανοιχτά της Λαμπεντούζα και στο Αιγαίο στέρεψαν γρήγορα. Παράλληλα με τη συστηματική παραγωγή εικόνων πένθους και θλίψης για «το δράμα των ξεριζωμένων», ετοιμάστηκαν δεκάδες στρατόπεδα στοιβάγματος μεταναστ(ρι)ών σε πολλές περιοχές του ελλαδικού χώρου, πάντα στα περίχωρα των πόλεων, με τα «hotspots» σε θαλάσσια και χερσαία σύνορα να λειτουργούν ως σύγχρονα Ellis Island (το νησί Ellis Island στον κόλπο της Νέας Υόρκης υπήρξε ο κύριος σταθμός «υποδοχής» για περισσότερους/ες από 12 εκατομμύρια μετανάστ(ρι)ες από το 1892 έως και το 1954, οι οποίοι/ες παρέμεναν εκεί μέχρι να εγκριθεί η είσοδος-παραμονή τους στις ΗΠΑ ή να ανακοινωθεί-δρομολογηθεί η απέλασή τους).

Οι μετανάστες και οι μετανάστριες «έπαιξαν» στην επικαιρότητα όσο αυτό χρειαζόταν ώστε να χτιστεί το προφίλ του κράτους-ρυθμιστή, αυτή τη φορά του «ανθρωπιστικού κράτους» στο πλαίσιο της λεγόμενης προσφυγικής/ανθρωπιστικής κρίσης, όσο και της φιλευσπλαχνίας μεγαλοαφεντικών (σκληραβενίτης, βασιλόπουλος, τραπεζικοί όμιλοι κ.ά.), της εκκλησίας και της βιομηχανίας των ΜΚΟ (πάντα με παχυλά κονδύλια επιχορηγήσεων). Μια σύντομη διαφημιστική καμπάνια «ανθρωπισμού» για να επαναδιατυπωθούν οι κυρίαρχες κανονικότητες, οι διαχωρισμοί σε ντόπιους και ξένους, πρόσφυγες και μετανάστες. Να διατηρηθούν οι κατηγοριοποιήσεις με βάση το χρώμα του δέρματος, την εθνικότητα και οι ρατσιστικές συνδηλώσεις αυτών των διαχωρισμών. Όστε να εξαλειφθούν από το κοινωνικό πεδίο οι αιτίες που εξαναγκάζουν τους μετανάστες και τις μετανάστριες να μετακινούνται, που δεν είναι παρά ο πόλεμος, η οικονομική λεηλασία, οι αποκλεισμοί και οι διώξεις με βάση το φύλο, τη σεξουαλικότητα, τη φυλή, το φρόνημα...

Η καταστολή και οι διώξεις των μεταναστ(ρι)ών υποδεικνύουν για άλλη μια φορά ότι στο στόχαστρο της εξουσίας βρίσκεται πάντα η εξέγερση των «από κάτω» ενάντια στη βαρβαρότητα, την υποτίμηση, τον εγκλεισμό, τον κοινωνικό αποκλεισμό, τον

οργανωμένο θάνατο που μεθοδεύουν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και οι φυλακές. Από τη μεριά μας, η θέση μας είναι πάντα στο πλευρό των όπου γης κολασμένων και των αγώνων τους, στο πλευρό των μεταναστ(ρι)ών (είτε τους αναγνωρίζεται η ιδιότητα του πρόσφυγα είτε όχι), ενάντια στη διασπορά του φόβου και το ιδεολόγημα της ασφάλειας, ενάντια στους επίπλαστους εθνικούς-φυλετικούς-θρησκευτικούς διαχωρισμούς, ενάντια στην Ελλάδα/ Ευρώπη-φρούριο, ενάντια στα σύνορα και τους στρατούς, ενάντια στο κράτος, τον καπιταλισμό, την πατριαρχία, ενάντια σε κάθε εξουσία.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΤΗΣ ΜΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΕΤΡΟΥ ΡΑΛΛΗ

ΓΙΑ ΤΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΑ ΚΑΘΕ ΚΕΝΤΡΟΥ ΚΡΑΤΗΣΗΣ ΚΑΙ ΦΥΛΑΚΗΣ

**Η ΟΡΓΗ ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤ(ΡΙ)ΩΝ, ΟΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ
ΚΑΙ ΟΙ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ ΤΟΥΣ, ΕΙΝΑΙ ΚΟΜΜΑΤΙ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ ΜΑΣ ΟΡΓΗΣ**

ΠΟΡΕΙΑ 14/04, 12.00 - ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ

ΜΟΤΟΠΟΡΕΙΑ 21/04, 11.00 - Πεδίο Άρεως

(συγκέντρωση στην Πέτρου Ράλλη - 12:30)

Αναρχικές-οί από τις δυτικές συνοικίες της Αθήνας & τον Πειραιά, Ρεσάλτο (Κερατσίνι), Θεοσίτης (Ιλιον), Κατάληψη Σινιάλο (Αιγάλεω), Κατάληψη Αγρός (πάρκο τρίτη), Πρωτοβουλία για την Ολική Άρνηση Στρατεύσεως (Αθήνα), Συνέλευση της Πλατείας Κερασινού-Δραπετσώνας

Απρίλης 2018

Σύνθημα στον τοίχο του κολαστηρίου της Πέτρου Ράλλη, κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης αλληλεγγύης το Σάββατο 21/04/18 (είχε προηγηθεί μοτοπορεία από το Πεδίο του Άρεως προς το κέντρο κράτησης). Η δράση αυτή ήταν κομμάτι της καμπάνιας αλληλεγγύης στους διωκόμενους μετανάστες από τα κολαστήρια της Μόριας στη Μυτιλήνη (35 & 10) και της Πέτρου Ράλλη (8) που διοργανώθηκε από την ανοιχτή συνέλευση αλληλεγγύης, η οποία συγκροτήθηκε μετά από κάλεσμα του Συντονιστικού Συλλογικότητας και Ατόμων Ενάντια στα Κέντρα Κράτησης (ΣΣΑΕΚΚ), στο οποίο ανταποκρίθηκαν συνελεύσεις γειτονιάς, αυτοοργανωμένα στέκια και καταλήψεις, αναρχικές ομάδες και μεμονωμένοι σύντροφοι και συντρόφισσες.